

[Annette Just]

faktisk bevirke, at man er med til at dræbe udviklingen.

Vi ønsker ingen form for censur, hverken når vi taler om EF-producerede tv-udsendelser, om vi taler om 60/40 pct., eller vi taler om noget andet. Lad det være frit, og lad også massemedierne få lov til at have frihed. Vi ønsker ikke censur på bøger, og det har vi jo i den senere tid hørt en del om at der er nogen der ønsker – ikke i Danmark – så man ikke må udgive »De sataniske vers« og lign. Den slags censur skal vi være garant for ikke kan ske i Danmark.

Nu kan vi alle sammen blive enige om, at Khomeiny ikke skal bestemme i Danmark, men skal vi sætte os hen i en bås, hvor vi risikerer, at der er andre – om det så er nordiske eller europæiske lande – der skal være med til at bestemme i Danmark? Det mener vi ikke.

Angående SF's dagsordensforslag vil jeg sige, at jeg tager det som et tegn på, at SF ønsker stop for en naturlig udvikling af kulturen i Danmark, og derfor kan Fremskridtspartiet ikke stemme for.

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne sige tak til kulturministeren og til kommunikationsministeren for deres svar på SF's forespørgsel. Det Radikale Venstre kan selvsagt tilslutte sig de to ministres indlæg.

Derfor vil jeg tage mit udgangspunkt et lidt andet sted og tillade mig at citere fra en nærtstående person til Det Radikale Venstre, en forhenværende kulturminister, Kristen Helveg Petersen, som i 1969 gjorde status over det første tiår med det, man siden har kaldt den berømte betænkning 517. Her sagde han:

»Der sættes ofte lighedstegn mellem kunst og kultur. Derved bliver kulturdebatten for snæver og for lukket. Kunst og de dertil knyttede udfoldelsesmuligheder er en væsentlig side af kulturlivet, men der er også andre. Målsætningen for en alsidig kulturpolitik må ud over bestræbelserne for at styrke den kunstneriske udvikling omfatte mange andre bestræbelser for at fremme de enkelte menneskers udviklingsmuligheder, deres optagethed af og deltagelse i udformningen af vor fælles tilværelse.«

Dette udvidede kulturbegreb, som det senere er blevet kaldt, er stadig gældende for Det Radikale Venstres kulturpolitik. Der sker meget kulturelt samarbejde i og mellem de nordiske lande. Efter min opfattelse kan man ved at be-

skrive det samarbejde, der foregår kulturelt, bredt defineret, som hjertet i det nordiske samarbejde. Det sker dels efter konkrete initiativer og beslutninger, f.eks. i Nordisk Råd, hvor det sidste initiativ er Den Nordiske Film- og Mediefond, men det sker så sandelig også som en naturlig og daglig aktivitet mellem mange mennesker og med en mangfoldighed af aktiviteter på tværs af grænser, der ikke engang opfattes som grænser af de 28 mio. nordiske borgere.

Dette samarbejde præger selvsagt også det danske arbejde og det danske arbejde i Europa i øvrigt, og det præger selvfølgelig også de øvrige nordiske landes arbejde i det bredere europæiske samarbejde. Derom hersker der ingen tvivl, endsige uenighed.

For Det Radikale Venstre er det vigtigt – ja, er det en grundlæggende idé – at det brede kultursamarbejde er et væsentligt aktiv for en mellemfolkelig forståelse, og derfor kan kultursamarbejdet selvfølgelig ikke fastlægges inden for noget, man kunne kalde EF-rammer. Det kan ikke lade sig gøre, og det ville ligge os uendelig fjernt. Tværtimod skal de forskellige kulturer mødes og brydes og inspirere hinanden, og vi har i Danmark også brug for den inspiration, ligesom vi har noget at bidrage med til andre landes kulturer.

Tv-mediet, der skræmmer mange, er en del af vores hverdag, og det er nok specielt den generation, som jeg tilhører, som er mest skræmt. Det er en uvant måde for os at se verden blive mindre, det er knap så uvant for vore børn. Men det hører ikke til vores kultur eller tradition at være formynderiske i Danmark, og derfor skal der være udstrakt frihed for danske kanalers programlægning. Derfor kan vi selvfølgelig heller ikke acceptere en eller anden procentsats planlagt et helt andet sted.

Dér, hvor vi er mere bevidst og plejer at gå ind, når vi taler om medier og kultur, er, når vi taler undervisning, både den grundlæggende undervisning, ungdomsuddannelserne, folkeoplysning osv. Her er nogle tiltag og har været det gennem de sidste tiår om at inddrage medierne på en helt anden og mere bevidst måde, end man har gjort tidligere. Det gælder selvfølgelig også tv-mediet, som er et udtryksmiddel, som børnene, hvis vi taler om folkeskolen, også skal lære at bruge, og derfor indgår det også i den undervisning, der sker i folkeskolen, ikke kun for at fremme kendskabet til mediet og